

אמר ליה רב חסדא לרמי בר חמא:

פשיטא דביד היה מחלקן, דאי בכלי היה מחלקן, וכי טורטני [מאזנים לחלוקת העיסה] **יכניס לעזרה!**? ומפרש לה ואזיל. (6)

ומקשינן: **ויכניס מאזנים לעזרה ומה בכך!**?

ומפרשינן: **כיון דחלוקת לחם במשקל בקללה הוא דכתיב, וכמאמר הכתוב בתוכחה שבפרשת בחוקותי** "והשיבו לחמכם במשקל", **אם כן, לא אורח ארעא** [אין זה דרך ארץ של כבוד] לעשות כן בעזרה.

שולחן:

בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא: שלחן הפנים, מהו שיקדש קמציים של לבונה (7) **בגודש שלו?**

כלומר, עיקר דין הלבונה היה באופן שהיו מסדרים שני בזיכים עם לבונה על השולחן, ובהקטרת הלבונה לאחר מכן על המזבח היה הלחם נותר באכילה. ונתקדשה הלבונה על ידי הזיכים. אך מסתפקת הגמרא: אם נתן את קמצי הלבונה על השולחן עצמו, ולא בבזיכים, האם השולחן מקדש? וספק הגמרא הוא משום שהשולחן אין לו תוך והלבונה מונחת על השולחן כבגודש של כלי שרת; וצדדי הספק הם:

האם נאמר: **מדמקדש השולחן את הלחם בגודש שלו, אם כן, קמציים נמי מקדש השולחן בגודש שלו.**

או דלמא: את לחם הפנים דחזי ליה [הראוי לשולחן] **אכן מקדש השולחן, אבל מה דלא חזי ליה, וכגון לבונה, שהיא ראויה לבזיכים ולא לשולחן עצמו — לא מקדש השולחן.**

אמר ליה רב חסדא לרמי בר חמא: אינו

[דלא כרש"י]: לא היו רוצים לתקן מידה קטנה כל כך של אחד משנים עשר בעשרון לכל חלה, ולחלק על ידי משקולת ומאזנים אי אפשר שהוא סימן קללה בסולת כמו בעיסה; ועוד צידדו לומר, שעשיית מידה קטנה כל כך גם היא אינה סימן ברכה. [ויש להעיר, דלכאורה גם לפי רש"י יש לעיין: מה בכך שאינו יכול להכניס משקל, מכל מקום מי מכריחנו לחלק את העיסה, יעשו חלות קטנות מסולת שמדרו במידות קטנות! ובפשוטו יש לומר לשיטת רש"י שכן הוא הדין, ואפשר דכן משמע "מחציתה בבוקר ומחציתה בערב".]

7. **כן פירש רש"י מכתב יד; והתוספות תמהו על זה:** למה נקטה הגמרא לשון זו ולא "מהו שיקדש לבונה"; וגם סבירא להו שהבזיכים

באומד ומקיים בזה "מחציתה..." הרי שלא היה זה מחצית גמורה ומדויקת; ועל זה השיג, שודאי אם אמרה תורה "מחציתה..." משמע מדויק, ומוכח כן לפי שיטת הראב"ד עצמו שמתקיים "מחציתה..." בסולת, ולכן נתנה התורה מידת חצי עשרון לחביתין, כדי שלא יוסיף ולא יגרע; אך ראה ברדב"ז וב"כסף משנה".

ולפי שיטת הראב"ד אפשר לפרש את סוגייתנו כרש"י או כהתוספות, שהנידון אינו על קיום "מחציתה", אלא הנידון הוא על חלוקת העיסה לחלות, ובה אכן יש לומר שהיה עושה ביד ובאומד.

6. **פירשו התוספות לפי שיטתם שהנידון הוא על חלוקת הסולת לחלות ולא על חלוקת העיסה**